

Václav Jakeš

VYHNÁNÍ Z RÁJE

VYHNÁNÍ Z RÁJE

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Václav Jakeš

VYHNÁNÍ Z RÁJE

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Kniha vznikla za laskavého přispění Věry Urbaczkové,
Honzy Urbazcky a Marcely Ciché a já jim za to děkuji.

Copyright © Václav Jakeš, 2018

Illustrations © Rosvita Mikulová, 2018

Cover Art & Layout © Josef Kroupa, 2018

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-161-8 (print)

ISBN 978-80-7557-635-4 (ePub)

ISBN 978-80-7557-634-1 (mobi)

ISBN 978-80-7557-635-8 (pdf)

Vyhnutí z ráje

Řídící týmy pracovních skupin seděly na korporátní schůzce a rozebíraly detaily řešení, pracovní postupy a možné inovace. „Má-li dojít k efektivnímu typu rozmnožování, navrhuji dát přednost pohlavnímu před bezpohlavním. Důvody jsou jednoduché. Jednak podpoříme rozvoj genetického fondu, ale také předejdeme vlivu prostředí na DNA,“ jal se vysvětlovat šéf týmu nazvaného, stejně jako vyvíjený prototyp, Adam, přesvědčený, že kolegové z konkurenčního kolektivu budou opakovat chyby jako u bezpohlavních ryb, jež vymýtila skupina jednoduchých virů, proti nimž se vodní obratlovci s chabým imunitním systémem nebyli s to bránit.

„Kolego, nejenže pracujeme s touto tezí rozmnožování, neboť jsme si vědomi jejího potenciálu pro variabilitu schopností přežití budoucí entity, ale my jsme věc posunuli ještě o kousek dále a pracujeme na modelu dominantního charakteru, kterému váš Adam snadno podlehne. V současné době zkusíme celou řadu přitažlivých systémů, například feromonů skvěle lahodících nasálním orgánům vašeho Adama, nebo

uspořádáváme konfiguraci některých orgánů a ústrojí, aby takříkajíc zapadl klíč přesně do zámku, jestli mi rozumíte. Prostě aby naše výrobky byly kompatibilní po všech stránkách. Rozhodli jsme se také rozšířit využití některých orgánů jako víceúčelových, třeba jak pro rozmnožování, tak pro budoucí věci mateřské. Ještě snad taková okrajová informace. Naši entitu jsme nazvali Lilith.“

„Ale přátelé,“ ozvalo se ze zařízení podobného trojúhelníku s magickým okem uprostřed. „Jsem rád vaší operativnosti i ambicím, avšak chtěl bych připomenout stěžejní důvod našeho snažení. Potřebujeme zalidnit obrovskou zahradu, která je již k dispozici spolu s faunou i flórou. Cože jsem to řekl? Zalidnit? To zní tak hezky! Tak poeticky, že! Budeme tedy těm entitám říkat ‚lidé‘. To je takové milé! Moc pěkně se to vyslovuje – lidé,“ rozplývalo se zařízení.

„Starej nám senilní,“ šťouchl do šéfa týmu Adam vrchní fyziolog. „Nezapomínejte, že je vševědoucí a všemohoucí!“ okřikl šéf kolegu. „S Lilith a Adamem budou zahradní prostory úplné, a až se nám lidé rozmnoží, oživi to celý komplex,“ ukončilo zařízení svůj příspěvek.

Zkouška prototypu probíhala velmi zdárně a oba soupeřící týmy musely konkurentům přiznat některá velice zdařilá řešení partikulárních problémů. „To je elegantní způsob žádoucí reakce na projekční stav našeho objektu, kolegové,“ uznale kýval hlavou psycholog projektu

Lilith. „Jen jsme využili percepce přenesené do limbických center Adama, inervace a dobrého prokrvení speciálních topořivých tělísek,“ vysvětlil fyziolog konkurenčního týmu. „Má to však jednu nevýhodu, přátelé, a to klesající hormonální dostačivost spojenou s věkem, která bohužel nesouvisí s percepcí. Takže Adam se rád podívá a bude mít chuť, ale bez adekvátní reakce příslušného orgánu.“

„Ještě otázka! Ty ideální proporce Adama a Lilith budou zachovány i pro budoucí potomstvo?“ optal se jeden z účastníků. „Dobrotivý...,“ vzhlédl fyziolog k zařízení s magickým okem. „Budou se samozřejmě významně lišit! Budou dané příslušnou genetickou strukturou,“ chtěl rozhořčeně pokračovat. „Takže v příštích generacích mohou některé orgány být úplně jiné, tvarově i rozměrově,“ zasníl se všemohoucí, čímž uťal mentorskou etudu fyziologa.

„Tak, kolegové,“ rezolutně zavelel šéf týmu Lilith. „Máme tady důležitou zkoušku spojení obou lidí! Chtěl bych vyzvat všechny, až na fyziology a sexuology, aby opustili místnost. Zkouška je neveřejná, to snad chápete.“

„Vítám vás, kolegové, na zasedání intelektové komise projektu Lidé,“ přivítal člen byra specialisty obou týmů. „Chtěl bych přítomným připomenout, že jsme pro tento projekt přijali názvosloví a nadále budeme entitám říkat podle jejich funkce Muž a Žena. Oba prototypy jsou již plně provozuschopné a pracují v ověřovacím

módu. Vaše názory, kolegové, na psychickou kapacitu Ženy a Muže?“

„No, nám se zdá, že kolegové z týmu Adam nevěnovali rozumu Muže přílišnou pozornost,“ začal intelektový analytik týmu Žena. „Zpracování dat a informací je u něj podprůměrné. Je schopen soustředit se pouze na jednu činnost. Dává přednost hře před odpovědností. Co je však do,“ prstem ukázal směrem vzhůru, „nebe volající, je jeho odvislost od druhé entity, pardon, Ženy.“ „Promiňte, ale to snad bylo účelem naší snahy o kompatibilitu,“ ohradil se šéf týmu Adam. „Ale nemuseli jste jej udělat tak chudého duchem,“ nedal se analytik. „Nemohou ho zajímat jen postavení v tabulce a body.“ „Máme tedy na čem pracovat, kolegové. Víte dobře, že kolaudace prototypu se blíží,“ zdviženým ukazováčkem podpořil člen byra svou důležitost.

„Na žádost týmu Lilith zahajují mimořádnou krizovou poradu projektu Lidé,“ dal si záležet na patetičnosti člen byra. „Prosím kolegy z týmu Žena, začněte!“ „No, jak bych to řekl, prostě formuloval,“ ošíval se šéf týmu. „Ona nám žena, teda Lilith, nechce být při aktu trvale pod mužem. Zdá se jí, že genderovější by bylo, kdyby ona, s vyšší intelektovou kapacitou, byla nahoře, tedy dominantní.“ „Cože to nechce?“ zeptal se starší fyziolog týmu Muž. „Nechce být při souloži submisivní,“ zakřičel mu do ucha šéf jeho týmu. „A to je důležité?“ neodbytně pokračoval fyziolog. „Pro ni zřejmě otázka

společného bytí,“ prohlásil kdosi z týmu Adam. „Tak ať rozumnější ustoupí,“ pokračoval stařík. „Jenže to ona nechce,“ vysvětloval nedůvtipnému kolegovi důsledky instalace intelektu a temperamentu obou protolidí.

K šéfovi týmu Žena přiběhl udýchaný mladý kolega a přerývaně, mezi nádechy, hovořil tak nahlas, že všichni přítomní nemohli neslyšet jeho zprávu. „Je pryč! Zdrhla! Lilith! Prý s touhle kreaturou, kterou nazýváme mužem, odmítá být. Je líný, trouba, a pořád myslí jen na jedno. Utekla mimo zahradu. Je někde venku. Hledáme ji.“

„Prostě se nám ji nepovedlo přesvědčit, kolegové,“ argumentoval šéf týmu Žena. „Už se nevrátí. Je spokojená venku. My jsme však, přátelé, neotáleli a máme zde nový prototyp, jenž jsme nazvali Eva. Abych řekl pravdu, kompletně jsme tomuto modelu předělali myšlení i intelektovou kapacitu a přidali na dovednostech v emocionální oblasti. Hardware jsme ponechali v původním stavu. Komplexní zkoušky nového modelu už byly zahájeny.“

„Tak vidíte, že to jde, když se chce,“ hodnotil člen byra výsledky zkoušek. „Ona přemýšlí víceméně nahlas, je milá, přívětivá a v podstatě po něm nic nechce. A on, jako dobráčisko a ňouma, bere všechno vážně. A tím, jak jsme mu rozvinuli manuální dovednosti, může být konečně i užitečný. Jen mě trochu trápí ty nové manipulativně intrikánské schopnosti Evy.“ „No, já bych to

tak úplně neviděl,“ oponoval šéf týmu Eva. „Ona na sebe totiž bere odpovědnost, třeba, jak pořád vyjednává s tím hadem!“ „Cože dělá?“ vybuchl člen byra. „No, vzdoruje tomu plazovi, nechce mu podlehnout, a tak s ním komunikuje,“ snažil se vysvětlit šéf týmu Žena. „Ale víte, že,“ ukázal člen byra na přístroj s magickým okem, „to výslovně zakázal. Žádné informace o systému Ráj pro prototypy! Mohli by je zneužít!“

Člen byra stál rozkročen s plamenným mečem v ruce a hřímal: „Ne dosti, že jsme jim vdechli život! Že jsou to prototypy z dílny Nejvyššího! Že jsme investovali čas a prostředky! Oni nám tak trestuhodně selžou! Ale to si odskáčou!“ „Co říká?“ nedůvtipně se optal starý fyziolog. „Svedla ho k nepravosti, tedy Eva. Pozřeli jablko ze stromu poznání, a teď mají malér! A my s nimi!“

„Dobré zprávy, kolegové!“ hovořil pozitivisticky naladěný šéf týmu Muž. „Ten,“ sepal ruce a pohlédl vzhůru, „už se tolik nezlobí a je pro, aby s jistými úpravami, samozřejmě mimo zahradu, založily naše prototypy lidstvo. Kolegové, my teď máme maximální příležitost vymazat všechny lupy našeho výtvoru. Uděláme z něj toho chytřejšího, důvtipnějšího, svedeného, prostě chudáka. Uděláme z něj pána tvorstva.“

Svět jako vůle a představa

„Už máte dost, pane,“ konstatoval barman při mé objednávce dalšího pití. Neříkal to příkře jako výtku, nýbrž shovívavě, s pousmáním. „Jo, příteli, kdo byl špatně kojenej, musí nasávat celej život,“ snažil jsem se vtipně oblomit výdejce alkoholu. Když mi nedá napít, zase mě přiměje, abych myslel na ty věci. Copak se nezabavím těch černých mūr, které mě pronásledují čím dál tím častěji, přemýšlel jsem už v lehkém rauši. Čím hlubší ponor do alkoholové nicoty, tím větší šance, že nebudu prožívat ony děsivé sny, činil závěry ovíněný rozum. Barman se ustrnul a přede mnou se objevila další sklenička. Kopl jsem ji do sebe naráz, jakýpak upejpání, že? Obsluha zavrtěla hlavou a mechanicky leštila sklenku po vzoru filmových barmanů. Posléze přistoupila blíž a přes barový pult ke mně doletěl dotaz: „Nějaké problémy?“ Po této otázce zbystřila polovina osazenstva kolem barového pultu. Lidé rádi senzace a cizí neštěstí. I přes opilost mi to kupodivu lehce docházelo, a tak jsem mlčel.

„Zdraví, manželka, děti, práce,“ vyjmenovával barman statisticky významné možnosti defektních stavů léčených alkoholem. „Jste vedle jak ta jedle,“ přiměl jsem se k reakci a natáhl ruku s prázdnou sklenkou, jako že něco za něco. Neočekávaně mi dolil a spiklenecky na mě mrknul přes pult. „Já vím, je v tom jiná ženská, že?“ „Znovu zmýlená,“ konstatoval jsem, „a nejsou to ani prachy, ani kariéra. Noční můry,“ řekl jsem, bohužel příliš nahlas, takže zpozorněl zbytek nechtěného publika. Barman odstoupil do bezpečné vzdálenosti. Jemu i ostatním bylo vše jasné. Duševně chorý a chlastá. Z toho může čouhat jenom malér. „Pán bude končit,“ prohlásil barman rezolutně a žádal příslušný obnos. Kapituloval jsem, hodil peníze na pult a vrávoravě zamířil ke dveřím.

Noční sychravý vzduch přivodil nepatrné vystřízlivění a vodopád úzkostných myšlenek, že v tomto stavu se ještě nedá jít spát. Horečně jsem začal přemýšlet, kde najdu nový roh hojnosti, když mi došel fakt, že zadarmo mi nenalejou. Přeci jsi tam velkopansky nechal všechny prachy, milej zlatej.

Po detailní prohlídce bytu a konstatování pro sebe, že nikde není ani kapka alkoholu, jsem se svalil na kanape a vzdoroval spánku tak dlouho, jak to jen bylo možné, slabý, zranitelný, ztroskotanec. Jsem přece kvantový fyzik, racionální člověk! Odmítám hrozné bludy, schizoidní stavy, chabě jsem se bránil.

Chvilkový stav amnézie vystřídalo strašné chorobné kompulzivní chtění. Vůle vymanit se, dostat se z vnitřku

ven. Protunelovat se, drát se někam. Ale kam, kam? Přece nic není, nic neexistuje. Ani prostor, ani čas. Jen drásavé přání proniknout vně, získat svobodu, rozměr. Spalující chtíč po něčem nedefinovatelném, trýznivá chuť zbavit se okovů nebytí. A pak konečně únik! Bezbřehá volnost bytí, řízení do všech stran a stupňů volnosti, které vystřídal výbuch chaosu rvoucí vše na kusy. Spalující žár a syntéza všeho v anihilačním deliriu! A znovu bolestná snaha formovat, uspořádat. Horečná potivá snaha, z níž se vynořily horké chuchvalce sférické hmoty, jež dosahovaly svého vrcholu a konce, ponechávající za sebou atomy, z nichž jednou povstanou příčina a důvod bolesti uvědomělého bytí. Nepřetržité stlačování a rozpady hnané až na hranici smyslů. Drtivé tlaky, grandiózní výbuchy a za vším honba, zarputilost i marnivost, obscénní směřování k novým účelům a kvalitám střídané chladnoucími sférickými objekty s nábojem geneze a vůlí po naprosto nepoznaném. Křečovitý, bolestivý, krví smáčený zrod a nakonec srdceryvný výkřik narozeného dítěte.

Zmáčený potem jsem si zmateně sedl a přerývaně dýchal. Copak se toho, proboha, už nikdy nezbavím? Pokolikáté již zažívám takový noční běs? Maličko jsem se uklidnil a uvědomil si propoceně svršky na sobě. Jestli se nechci zbláznit, musím k psychiatrovi. To už dál nevydržím! Z čeho asi plyne ten požadavek deroucí se zevnitř, egoistické prosazování se? Odkud je ta psychotická nutkavost?

Psychiatr byl chápavý, věcný a pozorný posluchač. Otázky nekladl zbytečně, jen jaksí mimochodem. Po třech hodinách mého monologu chvíli zamyšleně kroutil hlavou, pak přistoupil ke knihovně na zdi, chvíli pátral zrakem po svazcích a poté přede mě položil na stůl knihu – Arthur Schopenhauer, Svět jako vůle a představa.

Tajemství

„Dobrý den, vážení televizní diváci a skalní příznivci! Vítám vás v pořadu pro nespavce Pár minut před půlnocí s Joan Birkemanovou.“ Mladá žena tmavé pleti se sebevědomím na rozdávání se profesionálně usmívala a s obrovským drajvem nastínila, na jaké téma bude dnešní, tři sta čtyřicáté třetí pokračování. „Život, to jsou také zázraky, tajemství a nevysvětlitelné záhady. Kdy jindy než před půlnocí, s odborníky na slovo vzatými, se pustit do tohoto tématu? Po mé pravici sedí fyzik Alan Galimov, jako zástupce skeptické části populace,“ usmála se moderátorka na mladého vědce. „A po levici sedí pánové James Wodrow, známý teolog, a dále Ralston George a Benjamin Susskind, oba jsou senzibilové a psychotronici.“

Po krátkém úvodu do světa paranormálních jevů se hvězdná Joan obrátila na teologa: „Pane Wodrowe, jak pohlíží církev na zázraky a schopnost některých lidí je činit?“ Dobromyslný tlouštík s těsným kolárkem nebyl očividně ve své kůži. „To je, paní redaktorko, těžká věc! Církev svatá v žádné zázraky nevěří! Ten jediný, který připouští, je Bůh Stvořitel. Zbytek je, takříkajíc, jen

jeho práce...“ A kruci! Tak tady zmýlená neplatí, napadlo hvězdu pořadu. Debatu měl odstartovat někdo jiný. S chápavým ušklíbnutím se odvrátila od teologa přímo k jeho domnělému oponentovi: „A co na to říká věda, fyzika, pane Galimove?“ „Předmětem fyziky nemůže být bytost sama o sobě, jako je Bůh. Neměřitelná, neověřitelná, nepopsatelná, chcete-li. Zkoumat, zda taková bytost činí neověřitelné, záhadné věci, nespadá do oboru vědy.“ Do háje, polilo horko Birkemanovou. Ten se taky nechytá! Co sem pořád tahají toho Boha? Nechala mladého vyjukaného vědce v úzkém sáčku jeho osudu a pálila přímo na desítku: „Pánové! Vy s těmito nevysvětlitelnými a tajnými technikami pracujete každý den,“ pohlédla na senzibily. Starší prošedivělý George pokynul rukou k mladšímu kolegovi, jakože má přednost, a ten kupodivu začal přímo dychtivě: „Víte, paní Birkemanová, já bych o paranormálních a parapsychologických jevech hovořil nerad. Jsou totiž zavádějící. To, že nejsme schopni správně interpretovat a pochopit činnost mozku či tělesných schopností, přece ještě neznamená, že takzvané nadpřirozené schopnosti nejsou prostým projevem smyslových, tělesných a rozumových dovedností lidského organismu. Vezměte si takovou psychotroniku a telepatii. My dnes nevíme, jaké pole vytvářejí jednotliví lidé a zda se v nich nepohybují částice mentony jako zdroj informací. Zatím, a akcentuji slovo zatím, se nepodařilo vědecky ověřit, zda myšlenky nemají energetickou povahu, a je tedy možný jejich

přenos. Jenže to jsme před nedávnem neuměli doložit jevy, jako jsou Velký třesk či černé díry. Jen si vzpomeňte, jakou bitvu svedli vědci kolem kvantové mechaniky. My, senzibilové a psychotronici, v tom máme jasno. Nejvýše organizovaná hmota, mozek, spolu s tělesnými orgány má nepředstavitelný potenciál, který odhalujeme jen po krůčcích.“

Prošedivělý kolega souhlasně pokyvoval hlavou a plynule navázal: „Víte, od počátku věků byli lidé schopni provádět nadstandardní, abych se vyhnul pochybovacímu termínu, zázračné věci. Věřili ve starých Thébách, přeměňovali vodu v krev, uzdravovali na dálku a tak dále, přičemž využívali jen svých přirozených schopností, pro něž dnešní věda nemá jasné vysvětlení.“ Samolibost toho druhého mudrce rozehrála mladého vědce: „Přece, kolego, to, že několik exaltovaných kněží dýchajících plyny z podloží v chrámu v Thébách prorokovalo zcela nepoužitelně budoucnost ve vidinách způsobených raušem, že Mojžíš ohromil faraona zabarvením vody v Nilu, jež změnila barvu na červenou díky rozmnoženým sinicím, a to, že samoléčebné schopnosti organismu lze ovlivnit zejména u sensitivních osob do krajnosti, nic nesvědčí o zásluze nadpřirozených schopností člověka na těchto jevech.“ A máme to! Proletělo hlavou hvězdě programu Pár minut před půlnocí. Chlapci se začínají rozjíždět a zakusovat se.

„Pane Galimove, byl bych rád, kdybyste do své argumentace nemíchal starozákonní texty,“ obul se teolog

do vědce. Ten jen mávl rukou a pokračoval: „Profesorka Rimská z katedry paranormálních jevů naší univerzity podrobila telekinezi, telepatii a psychotronické schopnosti jedinců dokonalé analýze. Pracovala na ní s celou řadou odborníků řadu let a její tým podal nesporné důkazy o podvodném jednání takzvaných médií. Neobyčejné hlouposti spojené s ohýbáním lžic, přemísťováním předmětů, šířením myšlenek či informací jsou zadokumentovány ve spisech o těchto tzv. paranormálních jevech. Mám příhodu, a to se zaměřete,“ vědec se natočil na kameru jako k publiku. „Ve Washingtonu vystupoval nějaký mág, psychotronik a senzibil, jak si sám říkal, nějaký doktor Byrd. Jeho vystoupení obsahovalo výběr osob z publika, o nichž doktor Byrd nejen všechno věděl, znal i jejich zdravotní stav a na místě nebožáky uzdravoval. Tým profesorky Rimské spolu s pořadateli učinil některá opatření,“ vědec prsty naznačil uvozovky. „A tak došlo k tomu, že celé vystoupení páně Byrda bylo monitorováno odposlouchávacím zařízením. A nedlouho po začátku představení vskutku spolupracovníci profesorky Rimské naladili frekvenci vysílačky, již Byrd dostával informace přes zařízení umně vložené do ucha, kde dotyčný sedí, jak se jmenuje a co ho trápí. Během večera se jim dokonce podařilo lokalizovat jednu lóži, z níž spolupracovníci doktora Byrda zásobovali našeho mága informacemi získanými předem, před představením, u vytipovaných a vytěžených lidí. Bohužel, státní návladní se naší žalobě

vysmála, a pan Byrd tak dále ohlupuje lidi po celých Spojených státech.“

„Stop! Stop! Pane vědče, já znám doktora Byrda osobně,“ vstal Susskind, avšak mikrofon připojený k jeho oděvu jej donutil znovu usednout. „Jde o špičkového telepata a senzibila. Tento člověk má za sebou celou řadu lidí, které nalezl, usvědčil desítky vrahů, uzdravil mnoho těžce a nevyléčitelně nemocných. Nepřipustím, aby tento skeptik,“ ukázal na vědce, „znevažoval činnost vzácného génia.“ „Teď jste mě rozesmál! Génia!“ odrážel útok vědec. „Pokud vím, pan Byrd s virgulí hledal vodu pro nomádské kmeny na Sahaře. Samozřejmě nikoli gratis, neboť jej k tomu vyzvala redakce časopisu *National Geographic*. Ale i když stál několikrát nad jezerem podzemní pitné vody, ani ũuk! Později to komentoval tím, že zrovna nebyl ve formě.“

„Já si myslím, pánové,“ skočil vědci do řeči teolog, „že Pánbůh těm lidem, které nazýváte senzibily a psychotroniky, propůjčil schopnosti, aby mohli šířit jeho věčné jméno.“ „Ještě sem, kolego, zavlčte astrální bytosti, schopnost opouštět tělo, trvalou přítomnost andělů strážných a další nesmysly. A já mohu klidně opustit tuto debatu,“ vyhrožoval mladý vědec. Hvězda programu začala tušit nesnáze, a tak přerušila kontroverzní argumentace hostů a nechala po reklamě pustit televizní záznamy na podporu skeptiků s kritickým přístupem k paranormálním jevům. Protagonisté většinou hovořili o potrhých individuích schopných pro peníze a slávu